

ПЛАМЕНЕН ПОЕТ – КОМУНИСТ

Спомени и бележки за Никола Вапцаров

В началото на 30-те години в Горна Джумая (Благоевград) от време на време срещах по ул. "Серска" (Ал. Стамболийски) млад, висок човек с немирна кичур коса, паднал на характерното му изразително чело. Понякога той бе придружаван от невисоката позната девойка, която живееше не далече от нашата къща, намираща се на същата улица. По-късно узнах, че познатият на Бойка Димитрова е Никола Вапцаров и че работи като машинен техник в Балабановата фабрика (сега книжно-мукавен завод "Никола Вапцаров" в гр. Кочериново).

През пролетта на 1933 г. попаднах на младежко събрание, което се състоя в сградата принадлежаща по-рано на Янчо Хайдуков, земеделец-единофронтовец, убит пред Септемврийското въстание 1923 г. Спомням си, че накрая бе изпълнена литературна програма. Присъстващите с ръкопляскане и подкани: "Кольо, Кольо да каже нещо стихотворение!" – настояха познатия ми млад човек да издекламира нещо. Никола Вапцаров стеснително седеше на стола, леко наведен напред – не се съгласяваше да стане, но повторните настоявания го принудиха да стори това. Той се запъти неугодно към малката сцена в салона. Не мога да си спомня, кое именно свое стихотворение декламира непознатият тогава, поне на мен, млад творец. Стихотворението бе изпратено с бурни аплодисменти от ентузиазиранияте слушатели. Вапцаров понечи да слезе от подиума, но повторните ръкопляскания го заставиха да се върне и да издекламира още едно стихотворение, което също бе посрещнато с общо одобрение. Доста време след това в ушите ми звучаха топлите слова на декламатора – мекотата на говора, в който едва доловима се чувствуваше нгянсът на произношението, типично за жителите на родния му град. Този пръв, по-близък